

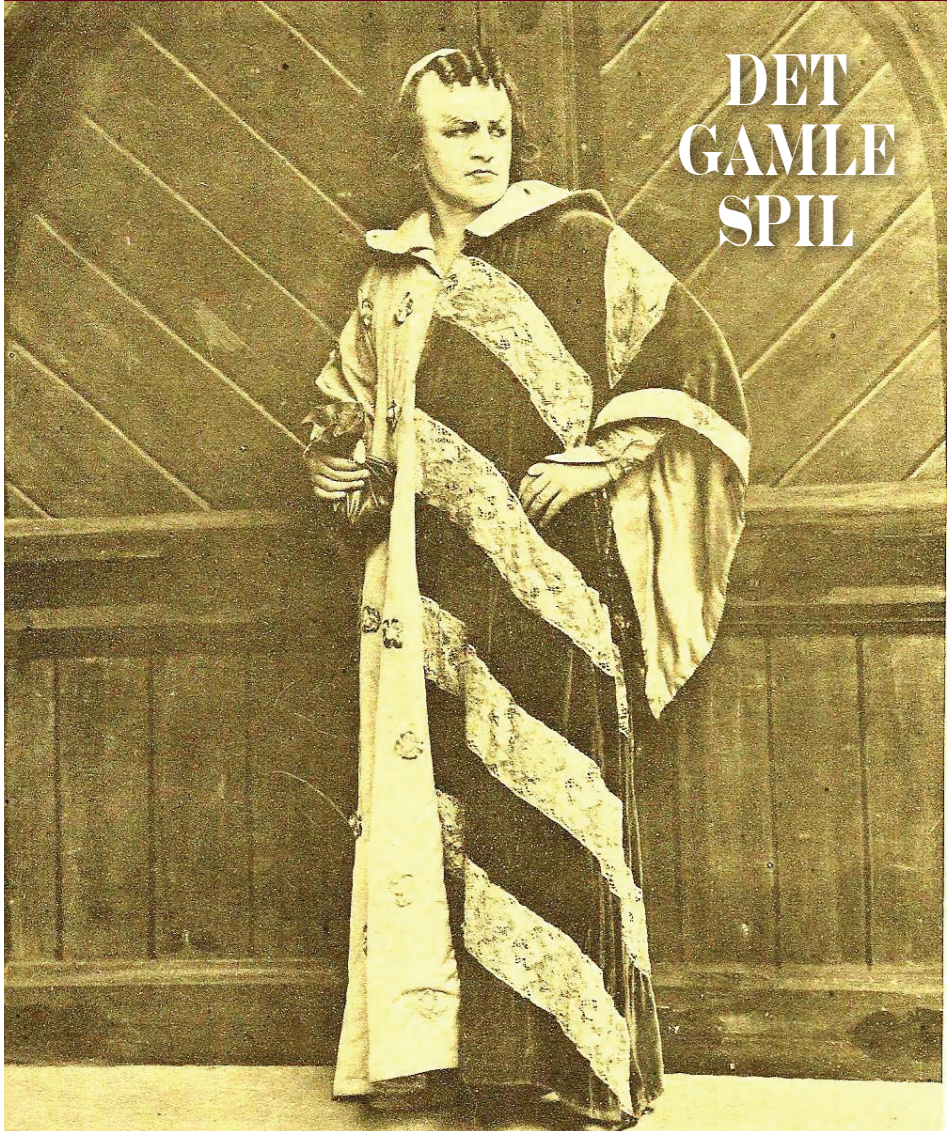
JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

Juni 2012

10. Årg.

Nr. 2

DET
GAMLE
SPIL

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet er et litterært forum til studium af digterens liv og forfatterskab. Selskabet arbejder nært sammen med Johannes Jørgensens Hus i Svendborg og andre litterære selskaber. Medlemskab koster 150 kr. om året. Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Birgitte Karmann Roslev,
næstformand.

Brogade 37, 1, 5700 Svendborg.

E-mail: bibbkr@svendborg.dk

Tlf. 51553310

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde

2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

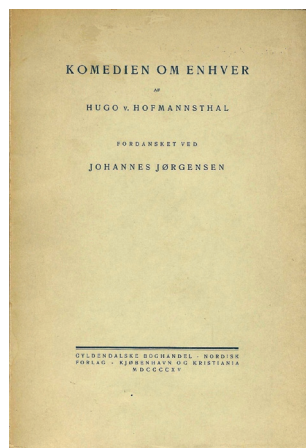
Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,

2100 København Ø. Tlf. 31219609.

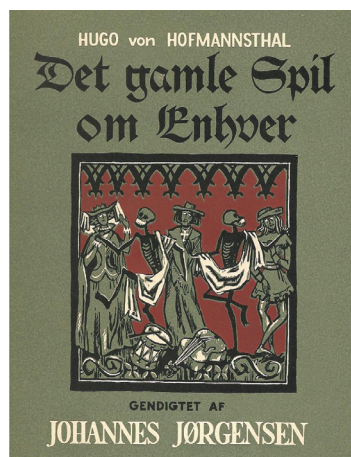
E-mail: andreas.holsting@gmail.com

Grafisk tilrettelæggelse: Kira Bierlich

Forsiden af "Det gamle Spil om Enhver" – eller "Komedien og Enhver", som Johannes Jørgensen kaldte sin gendigtning af Hugo von Hofmannsthals drama "Jedermann" – så mere prosaisk ud i 1. udgaven. 2. udgaven blev forsynet med en middelalderinspireret tegning, som leder tanken hen på de kendte middelalderlige fremstillinger af "Dødedansen". Anden udgaven udkom i 1954.

Billedet på forsiden af Nyhedsbrevet viser Johannes Poulsen i rollen som "Enhver" ved opførelsen i 1914-16 på Det Kgl. Teater.

”JEDERMANN”

af Stig Holsting

Det omfattende forfatterskab, Johannes Jørgensen efterlod sig efter et langt skrivende liv, indeholder næsten alle litterære genrer fra novellen, romanen, biografien, rejseskildringen, erindringer, lignelser, polemisk aktuelle essays, litterære og kunstneriske anmeldelser og essays og ikke mindst lyrik. Kun dramaet – skuespillet – synes ikke at have haft hans interesse, måske fordi han erkendte, at replikformen ikke lå for hans pen. Det betød ikke, at han ikke interesserede sig for replikskiftet mellem sine mere eller mindre fiktive personer, men den naturlige samtaleform, som den normalt forekommer mellem mennesker, og som vi f.eks. møder den i sprudlende form hos Herman Bang, havde ikke hans interesse. Det var de større linjer, hvor personerne uhindret fremsætter deres program uden afbrydelser, der havde polemikerens interesse. Dette møder vi f.eks. i kortform i ”Den evige Strid” efter Stuart Merrill (bragt første gang i bogen *Bekendelse* fra 1894). Det er imidlertid ikke skrevet for scenen.

Det var derfor noget af en udfordring

for ham, da han i 1914 fik en henvendelse fra Det Kgl. Teater med en opfordring til at foretage en gendigtning af Hugo von Hofmannsthal’s ”Jedermann” efter en middelalderlig såkaldt *morale* i verseform. Stykket udkom første gang på tysk i 1911 og har altså været ret nyt, da henvendelsen nåede ham i Siena i juli 1914.

Den østrigste digter Hugo von Hofmannsthal, som bearbejdede det middelalderlige mysteriespil ”Jedermann”.

Hugo von Hofmannsthal (1874 -1929) var østriger og er hos os i dag måske bedst kendt for sit samarbejde med komponisten Richard Strauss om operaen *Rosenkavalieren*. ”Jedermann” var allerede hurtigt blevet et internationalt kendt værk, som blev opført adskillige steder rundt om i

verden. F.eks. foranstaltede Hofmannsthal selv det som åbningsforestilling ved de årlige Salzburg festspil i tæt samarbejde med festspillenes leder, den bekendte instruktør og skuespiller, Max Reinhardt, som Johannes Jørgensen i øvrigt traf mange år efter. Stykkets popularitet rundt om i Europa må antages at være grunden til, at man også ønskede det opført i København.

Johannes Jørgensen opholdt sig i de år i Siena for at skrive bogen om den hellige Katerina. Hans eksistens var på flere måder truet, dels på grund af det forliste ægteskab med Amalie, der betød, at han var berøvet samvær med sine børn i Danmark. Dels havde han ikke noget, han kunne kalde sit hjem eller i det hele taget noget fast opholdssted, hvor han kunne samle sig til en beslutning om sit videre liv. Endelig var hans økonomiske situation ret usikker. Han havde overladt det økonomiske mellemværende med familien til en københavnsk advokat, som imidlertid efter lange trakasserier frasagde sig sit hverv. Han var blevet træt af "det grådige ulvekobbel fra Charlottenlund", som ustandseligt ville have penge. Københavnerpressen med Ekstrabladet i spidsen kunne bringe skandaleberetninger om forfatteren, som "nægtede" sin forladte familie underhold. Sandheden var, at han sendte næsten alt, hvad han tjente, hjem til København, men at det aldrig syntes at være nok, hvilket var årsagen til advokatens bemærkning. Honoraret for *Udvalgte*

Skrifter, som udkom i 1915, sendte han næsten ubeskåret hjem til familien.

Johannes Jørgensen behøvede derfor alle de penge, han kunne tjene. Københavneravisen "Nationaltidende" havde engageret ham som korrespondent og fast klummeskriver, ville vi vel kalde det i dag. Han sendte sine "Strejftog" hjem til avisens læsere og oppebar på den måde en lille indtægt. Der var derfor ikke så meget at betænke sig på, da han den 13. juli 1914 fik et brev fra Det Kgl. Teaters direktion, der på opfordring af skuespilleren Johannes Poulsen anmodede ham om at foretage en oversættelse af "Jedermann", som teatret agtede at sætte på plakaten allerede ved juletid samme år. I sin henvendelse skrev direktionssekretæren, Axel Nicolaysen, at man havde "Tillid til at Deres Evner vilde være særlig ligedannet med Stykkets Stemning".¹ Den 1. september følger teaterets kunstneriske leder, Johs. Nielsen, dette op og skriver til ham følgende "beåndede" ord: "For øvrigt overgiver jeg Arbejdet til Beaandelse af Deres poetiske Individualitet".² Det var dog ikke alle på teatret, som fandt denne "Moralitet" anvendelig for et dansk publikum. Teatrets censor, Otto Borchsenius, havde frarådet det, men Johannes Poulsens position var så stærk, at han sammen med Johannes Nielsen fik gennemtrumfet planen.³

Johannes Jørgensen havde ganske vist rigeligt at se til på den tid; Katerina-bogen var ikke færdig, tværtimod fandt han af forskellige grunde, at han måtte omskrive dele deraf. Men honorartilbuddet for en

oversættelse af "Jedermann", 300 kr., var tillokkende.

Der skulle dog gå over to måneder, før han tog fat på arbejdet, som imidlertid hurtigt greb ham og bragte ham den udfordring som digter, han netop havde behov for. Fra teatrets side havde man håbet på, at han kunne have arbejdet færdigt inden 1. november, men man måtte give ham endnu 3 uger.

Han begyndte på sin gendigtning den 26. september 1914 og fuldførte arbejdet den 21. november, så de tre uger ekstra kom til at passe; "Oversættelsen fuldført, opfret, afsendt," noterer han kort i sin dagbog. Men det tog ham altså kun to måneder at foretage den komplicerede

gendigtning på vers. Når gnisten meldte sig, kunne han overkomme meget på kort tid. Bogen *Klokke Roland*, som blev skrevet i Siena under påvirkning af tyskernes ødelæggelse af Louvain i Belgien, skrev han på blot 14 dage. Det gik dog ikke lige let hele tiden med "Jedermann". Hans personlige sorger og problemer under Siena opholdet tappede ham ofte for lysten til at sætte sig til skrivebordet, og det var hans natur imod at arbejde uden den velkendte gnist. I sin korrespondance med Peter Schindler – og momentvis også i hans dagbogsop-tegninger – kan vi følge processen. Nogle dage følte han sig udtømt for energi, medens han andre dage nærmest jublende noterede, at nu gik arbejdet med "Jedermann" strålende.

Johannes Jørgensen sendte ikke sit færdige manuskript af sted fra Siena på én gang. For at man på Det Kgl. Teater kunne nå at sætte det i musik, som blev skrevet af den svenske komponist, Einar Nilson, sendte han det i portioner, efterhånden som han blev færdig med de enkelte "sange", som han kaldte dem. Den sidste blev afsendt den 21. november 1914. I et brev dateret 8. december skriver Johannes Nielsen til ham, at man nu er i fuld gang med opsætningen af stykket og fortsætter: "Iscenesætter og Hovedactøren Hr. Johannes Paulsen

Nic. Neiiendam i Dødens skikkelse på Det Kgl. Teater.

har holdt mig à jour om Tingen. Og jeg lyver ikke, naar jeg siger, at han var begejstret for Deres Arbejde, og jeg kan altsaa slutte min Kompliment til hans for de Partier's Vedkommende, som jeg kender. Jeg taler paa Theatrets og egne Vegne!"⁴

Stykket nåede altså at få premiere til den fastsatte tid den 26. december med ingen ringere end Det Kgl. Teaters hovedkraft, Johannes Poulsen selv, i hovedrollen som "Enhver" og som iscenesætter – i øvrigt hans debut som sådan. Der var lagt op til en stor teaterbegivenhed med megen foromtale i pressen. I "Nationaltidende" gjorde Johannes Poulsen rede for sine motiver til at sætte "Det gamle Spil om Enhver" op for et dansk publikum. Han skriver bla.a.: "Ved sin Forening af romantisk Fantasi og kraftig Realisme staar den for mig som et typisk Eksempel på de mange Forsøg, der gøres af de Folk, som tilhører den næste Epoke indenfor den dramatiske Kunst ... Ved Sceneindretningen er der brudt med alle Theatrets Traditioner". I øvrigt betegner Johannes Poulsen stykket som "maaske det største middelalderlige før Shakespeares Tid". Han var imidlertid ikke fri for visse betænkeligheder ved at præsentere et dansk publikum for et stykke af denne art. "Falder Stykket her, da sker det af to Grunde, enten fordi Stykket og Fremstillingen maaske er vort danske Publikum for fremmedartet og uforstaaeligt, eller ogsaa fordi vore Kræfter, og da særlig Iscenesætterens, har svigtet".⁶

I Politiken skrev Georg Brandes, som ellers satte stor pris på Hofmannsthal som

digter, allerede i november et harsk udfald mod stykket, som han havde overværet ved en forestilling i Berlin. Den "gamle Moralitet", som ligger til grund for "Det gamle Spil om Enhver", stod jo i skærende kontrast til alt, hvad Brandes i et par menneskealdre havde doceret. "Det er et Stykke for Biskopper og for dem, der søger direkte Opbyggelse i Teatret" skrev han og tilføjede, at han fandt det "...ene og alene som en antikvarisk Kuriositet".⁷

Under mærket "Haagen" står følgende forhåndskommentar i "Nationaltidende" til valget af Johannes Jørgensen som forfatter til den danske gendigtning: "Folk, der har overværet Opførelsen af "Jedermann" i Cirkus Busch i Berlin, erklærer, at Johannes Jørgensen har havt en meget vanskelig Op-gave at løse. – Men er nogen herhjemme på Forhaand Mand for at fordanske disse Replikker, må det være Sprogmeisteren frem for alle vore Versifikatorer, Johannes Jørgensen. Nu faar vi se!"⁸ Og det fik publikum så!

Over for Johannes Jørgensen kommenterer Johannes Nielsen Brandes' udfald med følgende ord: "Angaaende Georg Brandes's 'utidige' Udfald, vil det nok paavirke hans Stab, men forøvrigt tror jeg den danske 'Theateralmue' giver ham Fanden".⁹ I brevet meddeler Johannes Nielsen ham også, at Hofmannsthal, som i øvrigt er personligt bekendt med Johannes Poulsen, vil formidle en orienterende kronik i Politiken en dag før premieren. Den kom på selve dagen og var skrevet af Kristian

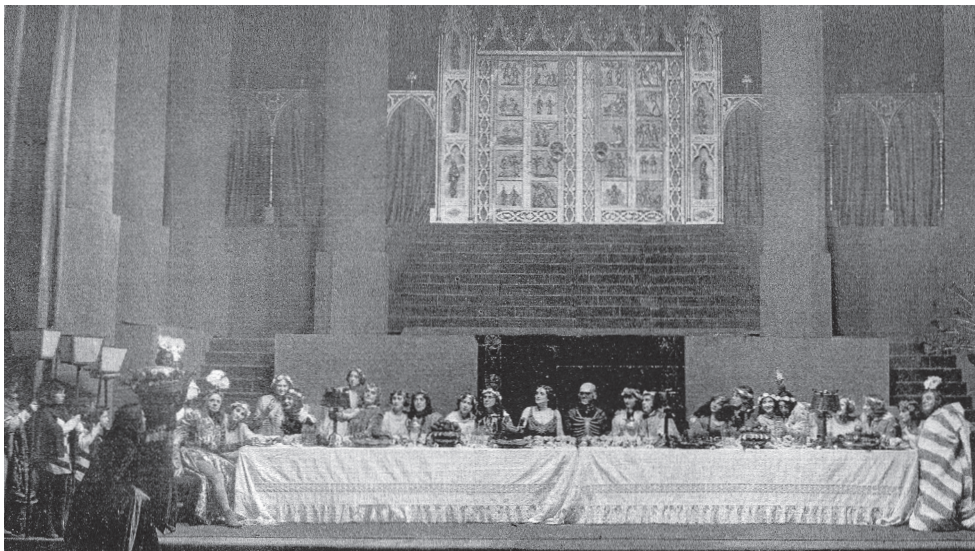
Nyrop. Heri gør denne rede for stykkets oprindelige historie og baggrund, og han slutter sin kronik af med ordene: " ... det kan formodes, at selv uden det hele mægtige moderne Udstyrsapparat vilde Stykket have været sikker på at vække Interesse udelukkende ved Johannes Poulsens originale Kunst og Johannes Jørgensens fine Vers".¹⁰ Og Nyrop fik ret, skulle det vise sig.

Hvad handler så det ejendommelige spil om? Som nævnt var det en middelalderlig såkaldt *morale*, stilmæssigt mellem middelalder og renæssance, som Hugo von Hofmannsthal havde taget op og bearbejdet. "Enhver" symboliserer mennesket, og de øvrige optrædende er dyder og lyder, symbolsk personificeret og så i øvrigt de mennesker, "Enhver" møder i sit liv. Handlingen er således en streng moralsk og temmelig barsk fremstilling af menneskelig havesyge og egoisme, som viser det i al dets nøgenhed men også midlerne til at

overvinde dem – heri moralen. Altså ikke kun for "Biskopper", som Brandes hævdede, men måske nok for dem, "der søger direkte Opbyggelse i Theatret", så for så vidt kunne Brandes have ret.

Pressens anmeldere tog alt efter kulturel/religiøs observans naturligvis meget forskelligt imod "Det gamle Spil". Nogle fandt det for "katolsk" i sit syn på bod og omvendelse. Ikke underligt greb Politikens anmelder det ironisk an og spillede på publikums angiveligt lunkne religiøsitet. Slutningen af anmeldelsen, som er underskrevet med signaturen S.L., og som i øvrigt stiller sig helt uforstående over for den nyskabelse, som scenografien vitterligt var, lyder symptomatisk således: "Den ejendommelige Forestilling vil sikkert trække Hus – men Gud véd, om

*Scenebillede fra Det kgl. Teater.
Den store banket.*

Folk ikke gaar ligesaa syndefulde derfra, som da de kom".¹¹ Ugebladet Illustreret Tidendes velskrivende anmelder under pseudonymet "Jonathan" følte ikke, at han fik sine kunstneriske forventninger indfriet, selvom han har rosende ord til de agerende og den sceniske virkning. Han slutter sin lange overvejende negative omtale med ordene, som et konglomerat af hans anmeldelse som helhed: "Lad os saa begynde at spille Komædie igen!".¹²

I "Nationaltidende" havde Valdemar Vedel, forfatteren til bogen *Bag Klostermure* og tidligere gæst i benediktinerklostret i Beuron og i øvrigt god bekendt af Johannes Jørgensen helt tilbage fra ungdomsårene i København, med sin store baggrundsviden ikke uventet et mere seriøst syn på forestillingen, som han dog på sæt og vis ikke rigtig vidste, hvad han skulle mene om. Han bemærkede som udgangspunkt, at "Hr. Jørgensen har taget sig megen Frihed med Texten", som han fandt smuk men i nogen modsætning til de agerendes voldsomme fremfærd.

Generelt er det åbenbart, at anmelderne – og ikke kun Vedel – har svært ved at indstille sig på det, som viste sig på scenen. Man var vant til det naturalistiske teater, hvor ikke mindst Henrik Ibsen var populær, men blev her præsenteret for en blomstrende symbolik i allegorisk pragtudfoldelse. Vedel påviser logisk nok, at den middelalderlig-katolske trosforståelse, som han altså ikke selv var fremmed for men nok tvivlede på, ville finde genklang hos et dansk publikum, og deri var

hans altså på sæt og vis i samklang med de fleste andre anmeldere. Han slutter sin anmeldelse af med følgende ord: "Folk var interesserede af alt det sælsomme Sceneri, paaskønnede den megen skønne og fantasifulde Kunst modtog maaske ogsaa Opbyggelsen med Helligdags-Andagt, men virkelig grebne – tror jeg – de færreste var."¹³

Den 7. januar nåede de danske aviser med anmeldelserne af stykket frem til Johannes Jørgensen i Siena, og hans kommentar i dagbogen er kort: "Taabelige Anmeldelser i alle københavnske Blade – denne dumme Overlegenhed over 'Middelalderens religion'."¹⁴

På trods af den blandede modtagelse i pressen blev stykket ikke desto mindre en af Det Kongelige Teaters største succeser med i alt 97 opførelser. Førsteopførelsen gik i to år fra 26.12. 1914 frem til 20. 12. 1916 med i alt 40 opførelser. 26. 12. 1921 blev det igen sat på plakaten og gik frem til 2. april 1923 med 56 opførelser. Desuden blev det opført ved flere andre lejligheder, bl.a. på friluftsscenen i Dyrehaven i 1927, ved tre opførelser i karmelitterklostret i Helsingør i anledning af byens 500 års jubilæum og såmænd også i Hollywood, hvor Johannes Poulsen også var instruktør. Naturligvis havde man her ladet teksten oversætte til engelsk, men da Johannes Poulsen ikke var helt tilfreds med den, som var foretaget efter den tyske originaltekst, havde han ladet dele af Johannes Jørgensens

gendigtning ligge til grund.

Johannes Jørgensen fik aldrig mulighed for selv at se stykket. I et brev fra Johannes Poulsen til Johannes Jørgensen udtaler skuespilleren også en beklagelse herover og benytter lejligheden til at udtrykke sin begejstring for gendigtningen. I brevet, dateret 28. december 1937 i forbindelse med stykkets tredje opsætning, meddeler Johannes Poulsen i øvrigt, at: "Forestillingen trækker stadig udsolgt hus – det har været efterårets største succes – den har nu gået 24 gange siden September – I alt dette har Deres mageløse oversættelse eller rigtigere: gendigtning jo den allerstørste del – den er jo på visse steder langt bedre end Hofmannsthals".¹⁴ Ifølge Johannes Poulsons brev synes der at have været planer om et genoptryk af teksten illustreret med scenebilleder fra teatret. Ideen blev tilsyneladende ikke til noget.

"Jedermann" – som teatret programsatte under titlen "Det gamle Spil om Enhver" og ikke med Johannes Jørgensen titel, "Komedien om Enhver", blev i januar 1915 – altså måneden efter premieren – udgivet i bogform, hvilket fremgår af et brev fra Peter Nansen på Gyldendal dateret 8. januar 1915. Heri skriver denne: "Det gik alligevel bedre end Premiêren tegnede til. "Det gamle Spil" kan spille sig op. Og da Hofmannsthals Tilladelse kom for en Uges Tids siden, satte jeg straks Stykket i Arbejde. Det udkommer paa Mandag".¹⁵ Det kan synes lidt ejendommeligt, at man vælger et stykke som dette som slagnummer ved

Denne tegning i Politiken til anmeldelsen af "Det gamle Spil om Enhver" er symptomatisk for anmelderens ironiske distance til stykket. Teksten under tegningen lyder: "Johannes Aabenbaring ved Festen med Neiiendam som Døden. Forneden: Poul Reumert som Haltefanden". Tegningen er signeret med et x.

juletid, hvor folkestemningen ikke just er vendt mod bod og askese. Det er sikkert også grunden til Peter Nansens kommentar. Og for så vidt kunne Brandes have ret i, at publikum ikke kom i teatret for at blive belært – i hvert fald ikke ved juletid.

Først i 1953 kom en ny udgave af

Johannes Jørgensens tekst i bogform, da det lille idealistiske Arne Frost-Hansens Forlag udsendte den med den titel, Det Kgl. Teater havde givet det. Udgivelsen kom i forbindelse med et stort katolsk stævne, da den til lejligheden oprettede "Katolsk Scene" i 1953 opførte det ved en festforestilling på Det ny Teater i København. Det var kgl. skuespiller Søren Weis, som satte det i scene og instruerede en stab af – ifølge anmeldelser – dygtige amatører. Arne Frost Hansens udgivelse kom i andet oplag så sent som i 1962.

Komponisten Rued Langgaard, som i øvrigt har brugt tekster af Johannes Jørgensen i nogle af sine kompositioner, skrev i 1936 et "Forspil til Komedien om Enhver", men det synes ikke at have nogen relation til teateropførelsen.

Tiden, hvor Johannes Jørgensen arbejdede med sin gendigtning, var hans måske vanskeligste under sine ikke altid lige harmoniske år i Siena, hvor han var

kommet ud i nogle voldsomme følelsesmæssigt oprivende vanskeligheder på grund af bruddet med den kreds af unge sienesiske kunstnere, han havde knyttet sig til, og især med den unge pige, Anita Renieri, som han var kommet til at nære varme følelser for. Dagbøgerne viser, hvorledes han piskede sig med skorpioner i en nagende skyldfølelse, dels over at have svigtet deres venskab og dels over at have vovet sig længere ud i forholdet til Anita, end samvittigheden kunne bære. Midt i disse sjælelige kvaler begyndte han arbejdet med "Jedermann", som for ham må have stået som en regulær samvittighedsransagelse eller skriftespejl om man vil. Men trods det hudflettende sjælespejl, som stykket da også i virkeligheden er for *enhver*, synes han at have kunnet forholde sig ganske professionelt til arbejdet, og han viser hermed sit kunstneriske format. Gendigtningen er en veritabel kraftpræstation udført af en stor digter og sprogkunstner.

¹ Johannes Jørgensens brevsaml. på Det Kgl. Bibl. cap. 19.

² Johannes Jørgensens brevsaml. På Det Kgl. Bibl. Cap. 48

³ Det Kgl. Teaters Censurbog 1913/14, 27. juni 1914, Nr. 81. og 1914/15, Nr. 64, 14. dec. 1914.

⁴ Johannes Jørgensens brevsaml. På Det Kgl. Bibl. Cap. 48

⁵ Kirsten Jakobsen: *Johannes Poulsen som iscenesætter*, Rhodos 1990, s. 18-47.

⁶ Nationaltidende "Brogede Blade" 26. dec. 1914.

⁷ Politiken den 24. nov. 1914.

⁸ Nationaltidende, 26. dec. 1914.

⁹ 8. dec. 1914. Johannes Jørgensens brevsaml. Det Kgl. Bibl.

¹⁰ Politiken, 26. dec. 1914

¹¹ Politiken 27. dec. 1914.

¹² Illustreret Tidende nr. 14, 3. januar 1915, s. 166

¹³ Nationaltidende, 27. dec. 1914

¹⁴ Dagbog nr. 275, 7. jan. 1915, Cap. 120. . (Det. Kgl. Bibl)

¹⁵ Johannes Jørgensens brevsaml. på Det Kgl. Bibl. cap. 59.

¹⁶ Af brev fra Peter Nansen på Gyldendal, dat. 8. januar 1914. Johs. Jørgensens brevsaml. Det Kgl. Bibliotek.

Temaudstilling i Svendborg.

Sommerens særudstilling i Johannes Jørgensens Hus i Svendborg handler om temaet for ovenstående artikel – Johannes Jørgensens gendigtning af Hugo von

Hofmannsthals "Jedermann" og stykkets historie omkring opførelsen på Det Kongelige Teater i København i årene fra 1914 til den sidste opførelse i 1937.

SOMMERMØDE 2012

Søndag den 19. august
afholder Johannes Jørgensen Selskabet
sit årlige sommermøde,
der som sædvanligt foregår
i Møstings Hus på Frederiksberg.

Årsmødet 2012
vil samtidig markere selskabets
10 års jubilæum.

PROGRAM vedlagt.

Ingen Vadstenatur i denne omgang.

Det er med beklagelse, vi må meddele, at den påtænkte tur til Vadstena må aflyses, da der ved tilmeldingsfristens udløb ikke havde tilmeldt sig et tilstrækkeligt antal deltagere til, at rejsen kunne gennemføres.

JUBILÆUMSBOG

I januarnummeret af Nyhedsbrevet forhåndsannoncerede vi en bogudgivelse i forbindelse med Johannes Jørgensen Selskabets 10-års jubilæum. Selvom bogen endnu ikke er udkommet, kan vi allerede nu præsentere den og give den et løft med på vejen.

8 forfattere giver hver sin indføring i forskellige aspekter i digterens univers og hans betydning for dansk litteratur.

Da Johannes Jørgensen Selskabet blev stiftet i 2002 havde der længe været ret stille omkring digterens navn, mest fordi hans budskab gennem en menneskealder ikke faldt i god jord i mange litterære forskerkredse. Men i de ti år selskabet nu har eksisteret og målrettet har søgt at rette op på mange års forsømmelser, har det vist sig, at der under overfladen lå et stort forskningspotentiale,

som ventede på at blive ført frem i lyset. Hertil kom de i 2006 tilgængeliggjorte arkiver til uvurderlig nytte, idet adgangen til digterens mange dagbøger og omfattende korrespondance nu åbnede for en større forståelse for det store forfatterskab.

Bogen vil blive præsenteret ved årets sommermøde i Møstings Hus og umiddelbart derefter komme i handelen. Endvidere vil den blive præsenteret i næste nummer af Nyhedsbrevet.

